

MARILIN
LIST

NEVTEPEN O
POPRIJETA
DEVICA MARIJA
— — — — —
ZMOZNA
GOS-PA
VOGR-SKA

Dari.

Na podpora M. Lista i Novin so darivali:

V V.-Polani dano: po 10 K: N., Cigüt Ivan, Matjašec Ana; po 5 K: Tivadar Štefan; po 4 K: Špilak Ivan, Matjašec Štefan, Hozjan Štefan; po 2 K: Gerič Matjaža žena, Jaklin Ivan, Kelenc Marko, Žižek Mihalj, Kranjec Jožef, Žerdin Marko; Žižek Janoša žena 2 K 40 fil.; Krampač Marko, Balažek Maria, Zelko Mihalj, Kotnjek Štefan, Zelko Marko, Kelenc Štefan, Žerdin Štefan; — po 1 K: Ritlop Štefan, Kelenc Matjaš, Vuk Štefan, Hozjan Ivan, Hozjan Matjaš, Kelenc Jožef, Pücko Marko, Kotnjek Janoš, Perša Štefan, Sobočan Janoš, Jaklin Štefan, Ritlop Matjaš, Tivadar Štefan, Perša Ivan, Žerdin Janoš, Gerič Janoš, Jaklin Ivana žena, Gornjec Martin, Žižek Štefan, Kranjec Štefan, Perša Jožef, Cuk Ivan, Perša Janoš, Laki Štefan, Kramar Marko, Horvat Štefan, Pallier Kalmána gospa, Perša Štefan, Kelenc Matjaš, Hozjan Jožef, Jaklin Marko, Cuk Matjaš, Tompa Štefan, Jaklin Ana, Krampač Štefan, Horvat Janoš, Horvat Jožef, Gelt Jožef, Petek Ferenc, Krampač Matjaš, Hozjan Marko, Balažek Ana, Ftičar Štefan, Ftičar Marko, Špilak Ivan, Lebar Ana, Kotnjek Kata, Matjašec Ivan, Matjašec Ivan, Zelko Maria, Žerdin Janoša žena, Jaklin Jožef, Škafar Bara, Fotivec Štefan žena; po 1 K 40 fil.: Tivadar Marko, Matjašec Jožef; 1 K 80 fil.: Laki Ferenc; po 20 filerah: Špilak Ferenc, Kelenc Ivan, Cuk Ivan, Kranjec Marko, Žerdin Matjaš, Hozjan Jožef, Režonja Štefan, Tompa Marko, Gelt Jožef, Hozjan Kata; po 30 filerah: Ritlop Štefan, Cvetko Kata, Horvat Štefan, Jaklin Štefan; po 40 filerah: Kelenc Jožef, Horvat Marko, Kocet Štefan, Špilak Jožef, Laki Jožef, Hozjan Marko, Magdič Ivan, Ūtroša Bara, Krampač Štefan, Raščan Marko, Svarda Laci, Gelt Štefan, Perša Marko, Kelenc Jožef, Žerdin Jožef, Režonja Janoš, Sobočan Štefan; po 50 filerah: Sobočan Ivan, Laki Janoš, Kranjec Štefan, Tkalec Bara; po 60 filerah: Jaklin Štefan, Žižek Štefan, Žižek Jožef, Kokon Štefan, Jaklin Štefan (Barin), Perša Ivan, Gabor Kata, Žalig Štefan, Hozjan Jožef, Žapčič Janoša žena, Horvat Štefan, Žerdin Jožef, Žižek Mihalj; po 80 filerah: Žalig Jožef, Petek Mihalj.

Iz Krašič so darivali po 1 K.: Vogrinčič Ana, Smodiš Ana, Smodiš Franciška; po 2 K: Vučak Štefana žena, Vučak Marija, Hari Matjaš, Smodiš Janoš, Smodiš Jožefa, Küzmič Terezia; po 3 K: Hari Maria; v filerah: Hari Katalena, Vogrinčič Maria, Graf Maria, Csontala Ana, Gomboc Lujza, Sipos Štefana žena, Žilavec Terezia, Sárkány Mihalj, vsaki 40; Hari Maria, Sipos Terezia,

ZMOŽNA GOSPA VOGRŠKA

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejüje ga z dovoljenjom visešnje cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF,

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld, (Zalamegye).

Prihaja vsaki mesec 8. na veseli spomin petdesetletnice, l. 1904. dec. 8. obhajane zavolo razglašenja verske pravice od Marijinoga nevtepenoga poprietja, šteri den je te pobožen list vogrskim Slovencom kak prvi slovenski list do rok dani. Cena M. Lista z Novinami vred, či skupno hodi v edno faro, je 4 K., vsakomi na njegov lasten naslov 6 K., v Ameriko 12 K. K M. Listi dobijo naročniki proti konci leta Kalendar Srca Jezusovoga. M. List prihaja vsaki mesec, Novine vsaki tjedem. Naročniki so deležni sadov več kak štirjezero sv. meš na leto.

Malameša.

Kda zorja na nebi
V obleki rdeči
Pozdravlja zemljane,
Je končana noč.
Na njenih perotih
V lepoti, dobroti
Prikaže se sunce
Ljudem na pomoč.
Življenje, diš, viža,
Po njej se njim bliža,
Po njej se skadijo
Smrt, tema i strah.

Ta zarja si Ti, Marija,
Štera si se dnes rodila,
Večno Sunce, pravi Bog
Dani nam je z tvojih rok.
S svojim rojstvom zorja mila,
Si nam žitek pobüdila,
Zgübiljen večni, sladki žitek,
Radosten pri Bog' prebitek:
Naš Zveličar tvoj je sin,
Bog nebeskih visočin.

Srčen.

Razlaganje katekizma po nedelah i svétkah v vsakoj hiši.

Katekizem.

V šteroj veri najdemo vsa ona, štera je Bog nazvesto?
Vsa ona, štera je Bog nazvesto, najdemo v katoličanskoj-krščanskoj veri.

Kak moramo vervati vsa ona, štera je Bog nazvesto?
Vsa ona, štera je Bog nazvesto, trdno i stalno moramo vervati.

Razlaga.

34. Nedela.

Brez vere je ne mogoče priti k Bogi. Ki ne verje, nikaj ne ve od Njega, kak bi mogo zato k Njemi priti? Vervati pa moremo tisto, kaj nam on zapovedava, nej kaj bi si sami zebrali ali bi nam drugi na šinjek navezali. Tisto pa, kaj on zapovedava vervati, se najde v krščanskem katoličanskem verenavuki. Vera zato, z šterov to verjemo, se zove krščansko-katoličanska vera. Po krščanskem-katoličanskem moremo vervati. To teliko pomeni, ka moremo z božov milostjov močno vse zaistino meti, kaj je Jezus Kristus včio i njegova sveta Maticerkev pred nas dava. Vera je, kak sv. Pavel apoštol vči, močna dopoved ali prepričanje do tiste reči, štere ne vidimo. (Hebr. XI. 1.) Ki si ne da dopovedati, ki se ne da prepričati, nikdar ne bo vervao. Zato je pravo neki francozki bogotajnik, ka če bi ravno vido mrtveca na žitek se obüditi, le ne bi vervao. Volo moremo pri vervanji podvrči tistomi, od česa spoznamo, ka je od Boga. Vse to smo pa samo tak mogoči včiniti, če nas milost božja podpira. Brez božje pomoči je ne mogoče vervati. Zato moremo zahvalni biti za preveliko milost vere z enkraj, z drugikraj pa prositi dosta i goreče za tiste, ki ne

verjejo bli prav ne verjejo. Ne se po krčmah njevkatí z drugoverniki za volo vere, nego moliti za njé, to, jedino to je bo pripelalo k tistomi Kristusí, ki je rojen od Dev. Marije, ki je božji Sin.

35. Nedela.

»Pamet pred verov hodi,« pravi IX. Pij papa. Če ravno mi vse ne prerazmimo i ne vidimo, kaj je Bog nazvesto, i li verjemo, zato je naša vera ne nespametna. Mi tečas naime ne verjemo i ne smemo vervati, dokeč je ne posvedočeno, ka je tista reč, štera se nam glasi, zaistino od Jezusa Kristuša nazveščena pravica. Lehkomiselno ne smemo vervati (Sir. 19., 4.) kak pravi sv. Pismo, nego poleg razuma, kak zapovedava sv. Pavel apoštol. (Rim. 12., 1.) Grešijo zato tiste osebe, štere vsakoj babi verjejo, kaj njim prorokúje se ve za dobre pe-neze ali druge reči. Kak nori je svet! Ciganjici pol slanine v korbeo vrže, štera njemi mastno nalaže tisto srečo, štera ga nikdar ne sreča, dūhovniki Kristusá predgajočemi pa vūha zapira. H kakšim prorokinjam vōre daleč romajo ljudje po laži, v svojoj farnoj cerkvi pa zamūdijo tisto nedelo sveto mešo, štero pod smrtnim grehom zapovedava Kristus poslušati. Kek močno peče ta blodnost večno pravico Srca Jezušovoga! Socialisti, anarhisti, prostomislečemi, prostoqidari, šteri tak grdo blaznijo Boga z svojim pūstim jezikom, kak se v kalūži kališajo nešterne stvari, tem verjejo mnogi; — tem, ki od Svetoga grdo gučijo i poleg njega ružno živejo verjejo, tistim pa, ki svetoga Boga ne glasijo samo z jezikom, nego svojo reč potrdijo z čistim, požrtvovalnim, ljubavipunim, dobroto trosečim življenjom, hrbet obračajo. Vendar pametūjite ednok! Pove srdnik kda sveta kaj dobroga od onoga, na koga spico ma? Jeli da ne. More zato bogotajnik od Boga, na koga se srdi, od koga žele, da ga ne bi bilo, more od njega i njegovih slugov, njego-

vih svetcov, njegove Materecerkve kaj priporočljivoga povedati? Pamet si odprite, pa de močna, trdna, stalna vaša vera.

36. Nedela.

Vervati moremo takše reči, štere ne vidimo i šterih niti ne zapopadnemo. Na priliko denem verjemo, ka je Bog, dūša, neba, pekel, kaj ne vidimo; nadale skrivnosti, ka je eden Bog v treh osebah, Kristus pod podobov krūha, kaj zapopasti z svojov pametjov nišče ne more, niti najsvetejša Mati božja nej. Je ne to kaj krivoga, ka to vervanje Bog terja od nas. Ne, nego velika božja dobrota je to. Če bi mi vse z očmi vidili, z rokami se vsega tikali, kaj verjemo, več ne bi vera bila to, nego spoznanje i plače nebeske si nikak ne bi mogli po toj poti zaslūžiti. Kristus nam to plača, ka za istinske spoznamo njegove reči, čeravno je ne vidimo. On je pravo sv. Tomaži apōštoti: „*Blaženi so, šteri ne vidijo i li verjejo*“ (Jan. 20, 29.) Zato je pravo sv. Klement Dvoržak: „Če bi jaz skrivnosti naše vere z odprtimi očmi lahko gledao, bi zapro oči, naj ne zgūbim plače vere.“ Ti bi pa rad y sv. hostiji Jezušeka zagledno, bi rad vido kak pekel gori? Pazi, ka ne boš vido, nego čūto, kak peče njegov plamen!

37. Nedela.

Pa človiček, ti bi rad vido vse pa samo te vervao? Ti bi rad zbrodo v svojoj pameti neprehodljive božje skrivnosti i samo tam pūsto korenjé svojoj veri, kam si svojo nogo djati mogo? Te pitam, si vido rasti to najmenjšo travico? To si vido jeli, ka je vekša, ali kak postanjūje takša, nesi ovarao, čeravno si noč i den čepio kre nje. Vidiš, pri tom malom božjem stvorjenji ne spoznaš kak se razvija, Boga bi pa rad zapopadno, ki je neskončen? V posodo, štera samo liter drži, ne spravláš celoga vedra vsebino notri, v svojo malo glavico bi pa rad tistoga spravo i v njej zapopadno, ki nema let,

ni mej? Ki Bogi verje, ne more zajti na pot krivice, zato ka Bog krivice ne more glasiti. Vera je zato močnejši steber pravice, kak gledanje z očmi i poslušanje z vühami. Vera me ne more vkaniti, če je prava, oči, vüha me pa lahko vkanijo. To ka je dvakratdva štiri ne tak trdna istina, kak to, ka je Bog. To prvo trdi naime moj razum, štiri zna pravico očrbiniti, to drügo pa glasi Bog, ki krivice ne more povedati. Ali ste ne še ovarali kak vas počütki slepijo? Ste ne glasa čüli z drügoga kraja, kak je prišo? Se vam ne zdelo, kda ste na vlaki sedeli, ka drevje z vami beži, pa je mirno na mesti stalo? Ste ne potreto vidili palico v vodo vteknjeno, čeravno je cela bila? Vidite, če vas lastni počütki tam slepijo, kaj lahko vidite i ošlatate, kak vas ne bi tam, kaj je više vaše narave: pri Bogi. Pomoč je zato samo edna: Verjem trdno, kaj je Bog nazvesto, On krivice ne more glasiti.

38. Nedela.

Vnogi sovražniki naša Materecerkvi pravijo, ka je nespametno tisto vervati, kaj človek ne vidi. Takšim je najčednej etak odgovoriti. Prav maš, prijatelj; da jaz ne vidim tvoje pameti, nemaš je. Te vidili, tak se poberé od vas, kak pes, kda ga po répi vdarijo. Kak nora trditev je to, samo tisto vervati, kaj što vidi. Te zato, da sem jaz ne bio še v Ameriki, jaz to morem vervati, ka je nega? Te modrijaše bi pred bojom bilo trebelo opitati: Si ti že vido Rusa, Srba, Črnogorca itd.? Pa štiri bi pravo ka nej, tistomi bi se orožje vkraj vzelo i bi se brez njega poslaó protivniki nasproti z temi rečmi: Da si ti Rusa, Srba, Črnogorca itd. še ne vido, nega jih, zato pa lahko varno ideš brez orožja proti njim. Kisilo bi se ti modrijaše podržali pa bi se začeli izgovarjati. Če smo je mi ne vidili, pa so je drügi vidili. Dobro je, mi ravno to pravimo. Zdaj smo na eden sled prišli. Mi smo toti ne vidili Boga, pekla, nebe, nego tisti nam je gučao

od njih, ki jih je vido, Jezus Kristus i je švoje reči z čūdami potrdo, kakših človek ne more nikdar doprinesti. Da vi verjete ljudem, ki so temnoga nazuma i znajo vkaniti, keliko bole ste zato dužni Bogi vervati, ki je na zemlji živo, koga svedoči vnogo stomilijon njegove kato-ličanske dece, koga razum je od sunce svetlejše i se zoblačiti ne more i koga svetost niti tenje krivice ne dopūsti. Odprite si popolnoma razum i ne samo na pol, da Weber Beda, nemški pesnik pravi: »Premišljavanje na pol k vragi pela, celo premlšljavanje pa k Bogi vodi.«

Razloček.

So reči, od šterih smo že stokrat gučali pa od šte-rih li vsikdar kaj novoga mamō povedati, zato ka so velike važnosti, ali ka koga jako brigajo. Takše so verske reči. So kje mladi ljudje zbrani, tečas mir i složnost kraljūje med njimi, dokeč si ne začnejo od vere gučati. Kak se pa doteknejo te reči, so edni kre nje, drugi proti njej i svaja je tū. To pomeni teliko, ka je vera najvekše važnosti, šteroj njedn človek ne sme brezbržno proti stati, nego se more pridružiti ali poniznoj čredi vernikov ali pa kričečoj gneči nevernikov.

Ravnoto moremo praviti od misijonskoga pitanja. To je naprej stopilo i se ne more več ločiti. Tū je tūdi na zvalo nehano vsakomi ali pomagati misijone, ali njim protistati i s prstom kazati na tiste, ki se trūdijo za nje. Ka moremo misijone podpirati, so nam razložili že ne ednok ugledni možje, ne bomo zato od te reči zdaj raz-pravljali, samo edno misel bi radi dragim čitevcem tū zdaj v srce zapisali:

To je stalno dognana istina, ka so prinās tūdi si-romaki, ki pomoči potrebūjejo. Razloček med domačimi

i posebno med afrikanskimi siromaki je pa to, ka so naši siromaki v dūši bogati i v veri tolažbo lahko najdejo, siromaki Afrike so pa poganje i vūra svetlosti ne bo za nje prle bila, kak kda glāsitelje evangelija k njim pridejo. Če v svetlobi večnosti gledamo to reč, od pravoga siromaštva samo tam smemo gučati, kje prava, nadnaravna (višenaturna) vrednost menjka. Pri nas doma si samo tisti pogūbi dūšo, ki si jo šče, v Afriki si jo pa siromaški pogan zato pogūbi, ka ne pozna evangelija.

Afrikanski misijonar vči katekizem pod milim nebom.

V misionomskom pitanji je zato guč ne nateliko od toga, naj se lajša telovna nevolā, nego naj se dūšam podeli pomoč; guč je od dūš, za štere je Zveličar radodarno krv svojega Srca prelejao, kak nam v postnom časi Maticerkev pred oči postavi. Če mi v toj svetlosti gledamo misijonsko delo, te se nam te za to najvekše bo vidilo kakše le moremo doprinesti. Da edno jedino dūšo rešiti teliko pomeni, kak napraviti, ka de eden človek na večne čase neskončno blaženi.

Rane sv. Frančiškoga Assiškoga.

„Jaz rane Gospoda Jezusa na svojem teli nosim.“

(Gal. VI. 17.)

Sveti Pavel apoštol pravi od sebe, ka Jezušove rane nosi na svojem teli, zato pravi tak, ka trpi za Jezusa v svojem teli. Trpljenje so rane Jezušove. Če ti, dragi krščenik, zato trpiš, ka to Jezuš žele od tebe, z ljubézni do njega, te ti tudi nosiš rane njegove. Gfej, kak velika milošča, kak visika sreča, kak neprecenliva izvzetnost je trpljenje če se dobro obnaša.

Sept. 17. obhaja Materi cerkev god ranjenja svetoga Franciška. Gospod Jezus Kristus njemi je dao svoje krvave, prave petere rane, štere so krvavele i iz šterih so ešče cveki vóštáli, cveki ki so z mesa tak narasli i ne železni. Kajkoli je delao, ali gdakoli je stopo naš sveti oča, dragi tredjeredniki, vsele so ga te rane strašno mučile. To trpljenje njegovo si mi zdaj pred oči postavimo, naj nas pobüdi i nagne na mirno i veselo trpljenje za Jezusa. Jezušovo Srcé, ki v oltári živeš, blagoslovi te reči, naj bodo tebi na diko, našim düšam pa na vekivečni hasek.

Leta 1224. ništerne dni pred malov mešov je sveti Francišek na goro Alverno potüvao, da bi tam svoj navaden post na čast sv. Mihali nadangeli opravo. V molitvi zatopljen na tom samotnom kraji posebno goreče si je premišlavao na križovo 14. septembra o Jezušovom trpljenji. Gda je svoje srce popolnoma podigno k prebitomi Srci Jezušovomi, ovara na ednok nebesko prikazen, kakšo opiše prorok Izaija, ednoga serafa z šestimi peroti. Peroti so bile svetle i žarjave. Z dvema je leto, dve sta se njemi nad glavov sklenili, dve pa pod nogami: Obraz i teló je pa bilo Jezušovo z prebitimi rokami i nogami, štere so bile vóvtegnjene i z cveki prebodjene, kak negda na križi.

Nezgovorna radost i nezmerna žalost se naednok obüdi v njegovom srca, gda spozna svojega Boga. Jezus je; Jezus, veselje i radost vseh nebes, Jezus je, kral dike i vekivečnoga blaženstva. Njega gleda mrtelen človek, ki je zelenje vsakoga srca. Oh, kak se ne bi radüvao nad njim sv. Frančišek, te lübeči njegov veren naslednik. I, kak se ne bi tüdi žalostio, kak ne bi tüdi pomilüvao svojega Boga, ki gda z nebe k njemi prileti, v podobi trpljenja prileti, kaj pomeni, ka je strahšno razžaljen z grehi i išče düše, štere bi njegove cveke nasé vzele, štere bi njegovo trpljenje prevzelé. On njim bo za to plaćao z tistov dikov, v šteroj se sveti zdej celo njegovo bitje.

Sv. Frančišek zarazmi namen té prikazni, prek se da šćista Jezusi na trpljenje i gda to volo odkrije, žareći traki z Jezusovoga tela njemi napravijo na rokah, na nogah i na strani krvaveće rane, zrastéjo njemi z mesa cveki v rokah i nogah, šterih ošpićeni del vöštöji, glava je pa oznotroj na roki i nogi, štero meso ma formo i ešće farbo cvekov i mantra svetnika gda ali stopi, ali za kaj primle.

Blaženi oća naš, križani oća naš, dovoli, naj te pozdravimo z globokim srcom i z tem nakanenjom, ka mi šćemo k tebi spodobna deca postati, ka šćemo mi tüdi toliko trpeti za Jezusa z ljübezni do njega, keliko nam düša i telo le bo moglo nositi. Znamo, ka smo ne vredni te milošće, ka bi prave rane Jezušove nosili, kak ti, nego to pa tüdi spoznamo za svojo düžnost, ka smo tebi samo tak spodobni, samo tak vrelí, dobri tretjeredniki, če smo z ednim tüdi dobro trpeći tvoji vućeniki. Podpiraj nas dragi oća, naj z svojov potrplivostjov davamo dober zgled vsem domaćim, kak nas vodilo na to zavežüje.

Da dragi tretjeredniki, mi smo kotrige pokornoga reda. Pokoro moremo delati. V svaji, v kreganji, mrmranji, razveseljávanji ne ga pokore. Ona se v trpljenji izkažüje.

Jezuš, gda se je pokorio, je krvavi znoj točo, tri vöre klečao i molo v smrtnih britkostih, se je bičuvati dao, se je posto, si je križ naložo i mro nanjem. Za greh se brez trpljenja ne more pokoriti. Ne moreš se zato ti tüdi nej. Ki neve zatrpeti edne žalne reči, je ne za tretji red, zato ka nema njegovoga düha. Mi se pokorimo za svoje i drugih ljüdi grehe, ki Jezuša ne poznajo, ki Jezuša strašno žalijo, ne moremo se pa nači, kak nas je Jezus včio i njegov veren vučenik, naš redovni oča sv. Frančišek. I te navuk je trpljenje. I da je vsaki človek grešnik ne samo tretjerednik, vsaki je dužen zato trpeti, trpeti mirno, naj se prav spokori.

Pitajmo zdaj, kakši hasek nam spravi trpljenje? Sveta Gitra je pravila ednok Jezusi: »Oh, oh ti moje jedino vüpanje, o ti zveličanje moje düše! Povej mi, kak ti morem jaz za tvoje tebi tak britko i meni tak zveličavno trpljenje, konči nekaj dobroga včiniti?« I Gospod njoj je odgovoro »Če što mesto sebe bližnjega olehša, te me pomiri za tisto vozo, štero sem tisto jütro pretrpo, gda so me vlovili, z vajatmi zvezali i za zveličanje sveta boleče zmantrali. Če što s poniznostjov spozna svojo falingo, te mi povrne sodbo, štera me je prvo vüro zadela, kda sem od krivih svedokov obtožen i na smrt obsojen bio. Če sto svoje občütke (oči, vüha itd.) nazajdrži od reči njega razveseljavajočih, te mi plača za bičanje, štero sem tretjo vüro prestao. Če što hüdobnoga naprejpostavljenoga boga, te mi olehša mantro moje trnjave korone. Če je što razžaljani i vendar on prleprosi za odpüščenje, té mi povrne za raztéggnjenje, štero sem med groznimi bolečinami prestao, gda sam ob šestoj vüri na križ razpnjen bio. Če sto, naj samo en greh odvrné, bolečino ali pa naočimetanje mučeč pretrpi, te mi plača za smrt, štero sem deveto vüro za zveličanje sveto prestao. Če komi kaj na oči mečejo i on z punim ponižanjem da na to odgovor, te me on z križa doli

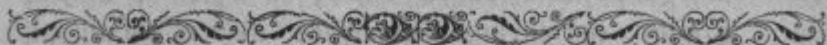
vzeme. Či što bližnjega za več ma od sébe i ga za vrednejšega drži kakše časti, ali drugje kakše dobrote, kak sebe, te mi plača za moj pokop.

Gledaj zdaj, dušica, kak veliko delo je trpljenje. Iz samih Jezušovih vüšt čüješ, ka za vso njegovo trpljenje, celo ešče za njegovo britko smrt njemi plačaš, njemi hvalo daš, ga pomiriš, če se zniziš, če trpiš, če mučiš, gda te grajajo, ogrizavajo. Oh dušice, dušice, znate, kaj to pomeni? To teliko pomeni, ka plača vaša nebeska bo en deo mela Marijine plače, štera je Jezusa pri njegovom groznom trpljenji tolažila, ga z križa vzela, ga v grob položila.

Blažena Devica Marija je to naznanila svetoj Brigitti: »Moje misli i moje srce so zmerom v grobi mojega Sina bile.« Mlslila i objokavala je ta draga mati tiste strašne rane, štere smo mi napravili njenomi Sini. O Mati, mati predraga i premilostivna, ne joči samo tí, ne trpi samo ti za tvojega Boga, oh daj, naj jaz, tvoje dete tüdi trpim, ki sem teliko grešio. Ve ti je Jezus z križa pravo, ka si ti moja mati jaz pa tvoje dete, ne zavrži me zato, premilostivna mati, ne odženi me od križa tvojegi Jezusa, pri tebi ščem stati, i s tebov objokávati tistoga, koga ti za svojega sina imenüješ, ki je moj Bog, koga sem jaz križao. Ne odstopim od tebe, pod plašč se ti skrijem, tü ščem prebivati i pokoro delati v celom svojem življenji.

Vsigdar z Marijov trpimo. Kajkoli nas dosegne, vseli si zdehnimo: Dev. Marija, k tistomi trpljenji, štero si ti z ljübezni do Jezusa prestala, prikapčim jaz to moje trpljenje, naj njegovo Srce pomirim. Njenim brezmejnim trpljenjom če se naše malo zdrüži, — tüdi ono brezmejno postane, gene božje Srce Jezušovo na vsmilenje. Svetoj Magdaleni Pociškoj je Jezus ljübljeni cele šerege düš pokazao, štere je rešile z tem, ka je svoje trpljenje zdrüžila z Jezušovim i Marijinim. Njegovo sveto krv je petdesetkrat darüvala za živoče i mirajoče Bogi po Mariji-

nah rokah, stem genola to dobro mater na smilenost zato ka je to krv ona dale Jezusi i ka je njeno prelejanje tak britko gledala. »Z tvojim trpljenjom zdrūžim, Marija, svoje trpljenje, naj Jezusovo Srce pomirim,« — to naj bo naša reč pogostci. Tak mo pravi, pokorniki, verni sinovje Jezusove rane nosečega sv. Franciška.

Slednja milost povrnjenja.

Ka je rešenje dūš delo božje milosti, spoznamo iz sledečega genljivoga pripovedavanja ednoga afrikanskoga missionskoga pūšpeka. Zato bi pa mogli vsi, posebno v tom žalostnom časi, kda ne morejo za siromaške misijone dosta darūvati, vnogo-vnogo moliti, ka bi siromaški poganski zamorci v temnoj Afriki tūdi skoro prišli k svetlosti svete vere.

»Pred 14 dnevi sem zvedo, — piše pred kratkim pokojni afrikanski misijonski škof *Wieter*, apoštolski vikar v Kamerumi, — ka se na tūkajšnjoj sodnji dva na smrt obsojeniva voznika nahajata. Zaistino bi prelomo svojo dužnost, če se konči za to ne bi potrūdo, ka ubogiva grešnika k požalūvanji i pokori pripelam. Podao sem se zato k okrajnomi glavari pa sem ga proso dovoljenja, ka smem teva pohoditi i včiti. Gospod mi je iz srca rad to dovalo i včasi sem začno delo. Jaz sem mislo, ka ta se tiva dečka pred menov za nedužniva držala, ali vkano sem se. Obā sta spoznala, ka sta tisto zakrivila, z čem jihva dužijo. Da je v njedva domovini pri reki Njang kre Male-Batange en tigriš celo krajino v strah postavlao, je približno 50 let star Mahopo nagučao 20 let staroga Masuko, naj edno malo dekličko vkradne, ka jo morita i ž njene kože strašilo, zvano »Medin« napravita proti zverini. I včinila sta to tūdi oba neko noč, kda so v vesi

svetili i plesali. Ali mati deteta je toga mlajšega spoznala. Drugi den ga je ljudstvo naprej pozvalo, spoznao se je za krivca i kda so ga za sokrivca pitali, je ovado Mahopa. V začetki je te tajio ali prepričali so ga i tak je spoznao svojo krivico.

Siromaško ljudstvo, mislo sem si, ne spoznavši tistoga, ki vse ravna i vodi, nikaj ne znajoč od tvojega Boga i njegovoga Sina, našega Rešenika i Zveličara, v noči nevere i šatringe vmarjaš lastno deco z comprniškov

Ves v Kamerumi, v deželi Afrike.

besnostjov. Zatem sem njima pa gučao od Boga, od spadjenja človeka v greh, od Sina božjega, našega Zveličara, Jezusa Kristuša, ki se je z ljubezni do nas včlovečo, 33 let tū na zemlji dobrote deléč i učéč živo, ki je posebno ljūbo grešnike, jih je goriskao i na zadnje dug naših grehov nasé vzemši je na križi vmro za nas itd. Kda sem svoj prvi navuk opravo, sem jihva pitao, če smem drūgoč páli priti. Oba sta privolila. Tak sem jihva te celi tjeden včio. Predpoldnom sem hodo jaz, popoldné pa neki čaren katehist (vereučitelj), šteri jihva je na pot-

rebne molitve, na požalüvanje itd. včio. Oba sta prosila zatem krst. Da mi je okrajni glavlar naznalo, ka ta 9. v tom meseci v Maloj-Batangi streljeniva i ka jihva 7. ta spravijo, 7. zajtra ob sedmih sem jihva okrsto zatem, ka sta prle oba zmolila požalüvanje pa izjavila, ka je to pravično, ka morata vmreti, zato ka sta človeka vmorila. Starejšega sem krsto na Petra Dismasa, mlajšega pa na Pavla Taddeja. Po sv. krsti sem jihva firmao. Po končanom obredi sem jihva opomeno, naj ne mislita na konec toga življenja, nego na začetek večnoga i se močno vüpata, ka njima je dober Bog zavolo smrti našega Zveličara odpüsto. Kda sem njima v slovo roko dao i obečo, ka na drugi den v Malo-Batango pridem, sem opazo prvi smeh na vüstah po Kristušovoj krvi opraniva ubogiva grešnika. Zdaj sta mi tüdi mogla v oči gledati, kaj sta prle ne mogla včiniti. V nedelo zajtra po sv. meši sem seo v našo barkico »Regina Apostolorum« (»Kraljica Apostolov« zvana) i večer ob 5. smo priveslali v Malo-Batango. Večer sem oba pohodo, jihva opomeno i molo ž njima. Toisto sem včino drugo jütro zajtra pred skončanjom, štero se je ob 7. vršilo. Obema sem dao tüdi odvezo.

Med molitvov sta šla na morišče, še ednok sta si greha obžalüvala, pred sta ta dospela, strlaji so spokali i človečoj pravičnosti je zadoščenje dano. Grob sta že k redi mela, stem vüpanjom v srci sem se zasüzo za njedva, ka njima Bog smiljeni bo, sem se napoto nazaj i prišo večer domo. Mali križec, šteroga sem vsakomi v roke dao, sta močno držala še po smrti v roki. Naša deca v misijoni so svoje tüdi včinoli, čislo so naime molili za njidva, naj njima dober Bog vsmiljeni bo.

Vnogi bi si znao misliti, pa ne bi mogo jaz pomišljenje sprostiti za oba, ali konči za mlajšega, Pavla, šteri je zapelani bio pa komi je najbolje žao bilo za greh i šteri je svojo dobro srce stem kazao v vozi, ka je pred

svojim starejšim pozabljivim pajdašom večkrat ponavljao slišani verski navuk, naj se ga navči? — Jaz tak mislim, ka vlada tū mora ostro nastopiti proti nešterim navadam, naime proti takšim, štere se večkrat ponovijo pri Maloj-Batang vodini, pri šterih se i ljudomorstvo pripeti. Jaz prosim drage čitatele, naj en Očanaš i edno Zdravo-Marjo zmolijo za dva skončanca, ka ta skoro vidila tisto, kaj sta vervala, skoro za svoje imela, kaj sta se vūpala, i ta molila za misijon i njegove dobrotnike pred božjim tronom, kak sta mi obečala.

Pogledni bole globoko.

Assiški sveti Egid je spadao med tiste, ki so bili prvi vučeniki svetoga Franciška. Ednok je prišeo k njemi neki brat.

•Oča, — je pravo z veseljom — dober glas sam prineso!«

•Kakši glas si prineso, dragi sinko?«

•Zmislil si, bio sam v pekli, pa čiravno ka sam jako vse pogledno, sam zato z našega reda ne najšeo tam nikoga.«

Sveteo si je globoko zdejno.

•Verjem ti, dragi sinko, ka si tam nikoga ne vido.«

Zatem je prišla na njega zameknjenost.

Ūda je prišeo nazaj k sebi, je pravo:

•Sinko, sinko! Bojim se, ka si ne šo zadosta globoko, do tistoga mesta, gde se mantrajo tisti nesrečni lūdje, ki so brezi dobrih del pa brezi spunjavanja redovnih pravil samo nazlūk bili redovnicje, šteri so samo obleko nosili redovniško. Sinko, drūgoč pogledni bole globoko!«

Pogledni bole globoko! Zvūnešnjost pa površnost večkrat vkani človeka. Ravno tak stoji to tūdi z dūšnov

vestjov. Či samo površno gledaš v njo, znabiti nikaj ne najdeš v njoj, ka bi trebelo izstrebiti, znabiti še najdeš jakosti mesto grehov. Pogledni bole globoko! Večkrat se najde v globočini celi pekel grehov.

Pobožen redovnik Hieronim Korlione.

Hieronima Korlione je djao redovni predstojnik za oskrbnika v kühinji pa v kleti, pa gda njemi je prekda-
vao klüče, se je nasmejao pa etak pravo: »Jaj tebi, či ne boš dobro opravlaao svoje gospodinjske česti.« Pobožen redovnik je postavo Marijin oltar v kleti, pa je proso nebesko Mater, naj ma ona skrb na kühinjo, on pa kak zvesti sluga njoj ščé biti pri vsem pokoren. Proso je Marijo, naj blagoslovi njegovo delo pa življenje. Večkrat je med delom poklekno na kolena pred oltarom pa je molo Boga. Pod Marijinov obrambov je tak lepo spunjavao svojo gospodinjsko službo, ka ga je predstojnik ednok javno pohvalo pred vsemi brati. Ponizen redovnik je pa nej šteo sprijeti te pohvale za sebe, zato ka je to bilo Marijino delo, zavolo šteroga so njega šteli pohvaliti.

vsaka 50; Geder Treza 60; Geder Ana 70; Haužar Mihalj 80; Hari Rozalia 20. Nabrale Vučak Štefana žena i Hari Maria.

Iz Ropoče: Flegar Mihalja žena 2 K; Flegar Lujza, Hari Maria, Pegar Ana vsaka 1 K; Šadl Treza 60 fil.; Grah Maria 40 f.

Iz Domajinec: Sárkány Kata 1 K.

V Žižkih dano: po 1 K: Horvat Matjaš, Baligač Mihalj, Špilak Matjaš, Csurič Štefan, Žalig Mihalj, Žižek Martin, Perša Matjaš, Csurič Matjaš, Küzma Matjaš, Ros Treza, Csurič Manka, Krampač Martin, Horvat Janoš, Žižek Klara; po 2 K: Koštric Kata, Fotivec Mihalj, Žalig Matjaš, Fujs Jožef, Šarjaš Ana, Horvat Štefan, Kolarič Martin, Kranjec Magda, Kocet Ivan, Horvat Ivan, Bogdan Jožef, Ritlop Štefan, Ritlop Mila, Sobočan Ferenc, Fortivec Ivan, Cuk Anton, Žižek Štefan, Grůškovnjak Mihalj, Koštric Jožef; po 3 K: Nemeec Treza; po 4 K: Koštric Jožef, N., Grůškovnjak Štefan; po 5 K: Golob Eva; po 6 K: Špilak Ana; po 2 K 20 fil.: Haklin Martin; v filerah: Kramar Matjaš 20; Šömen Treza, Bežek Ana, Kavaš Štefan, Žalig Jožef, vsaki 40; Vogrinec Ana, Grůškovnjak Anton, vsaki 50; Godina Janos 60. Csurič Štefana žena 6 K; Cigan Matjaš 5 K; Cigan Jožef 4 K; Vuk Ivan vojak 3 K; po 2 K: Kramar Treza, Perša Ivana žena, Škafar Ivan, Grůškovnjak Maria, Škafar Matjaš, Horvat Ana, Cigan Treza, Csurič Ana, Šarjaš Štefan, Horvat Martin, Horvat Treza, Jerebic Kata, Horvat Janoš, Tibaot Kata, Novak Ivan, Hozjan Matjaš, Ciglar Štefan, Cigan Jožefa žena, Jerebic Jožef, Perša Magda, Žerdjn Jožef, Perša Janoš; po 1 K: Balažic Štefan, Sobočan Matjaš, Csurič Jožef, Krampač Kata, Törnár Ana, Kolenko Ivan, Hanc Ana, Vuk Ana, Bomblek Forjana žena, Horvat Ivan, Fratar Kata, Škerget Antona žena, Lipič Ivana žena, Lonec Marka žena, Padar Štefan; po 1 K 20 fil.: Kralj Štefana žena, Kramar Magda; v filerah: Kolenko Jožef 20, Recek Štefan, Žerdjn Bara, Žalig Jožefa žena, Virag Martin, Perša Maria 40; Vuk Kata 50; Kozlar Jožef 60; Perša Štefan, Fratar Štefan, Tibaot Jožef 80.

V Brezovici nabrano: Raščan Verona 3 K 20 fil.; po 2 K: Špilak Peter, Šömen Bara, Somi Ana, Šömen Matjaš, Ritlop Maria; po 1 K: Gjörköš Roza, Törnár Bara, Dogar Štefan, Raščan Maria, Vinčec Orša, Csollg Štefan, Lebar Verona, Sobočan Geta, Tratnjek Jožef, Raduha Bara; po filerah; Raščan Štefan, Lebar Štefan, Bakan Peter, Toplak Martin, Horvat Štefan, vsaki 20; Zver Jožef, Sobočan Štefan, vsaki 30; Zver Verona, Šömen Ivan, Völgyi Ana, Hozjan Štefan, Tratnjek Ferenc, vsaki 40; Maučec Štefan 50; Törnár Bara, Raščan Štefan, Hozjan Jožef,

vsaki 60; Toplak Marka žena, Špilak Ferenc, Zver Jožef, vsaki 80.

V *Trnji* so darivali: N. 20 K, Hozjan Maria 6 K; po 4 K: Tkalec Martin, Sobočan Aga, Zadravec Treza; po 2 K: Kolarič Martin, Horvat S. Štefan, Zadravec Ana, Hozjan Treza, Horvat Štefan, Horvat S. Jožef, Stanko Verona, Kolarič Jožef, Brnjak Maria, Cvetko Ana, N., Horvat Jožef, Horvat Maria, Kramar Ilona, N.; po 1 K: Tkalec Kata, Marošič Ivan, Kocet Kata, Kocet Magda, Kocet Treza, Hozjan Martin, Kolarič Marko, Horvat Kata, Sobočan Jožef, Hozjan Ivan, Tkalec Štefan, Kovač Maria, Denša Ana, Horvat Bara; Kovač Bara 1 K 40 fil. — Po filerah: Horvat Verona, Krampač Štefan, Cvetko Magda, vsaki 20; Dogar Janoš 30; Peterec Kata, Nerat Jožef, Raščan Maria, Sobočan Štefan, Stanko Ivan, vsaki 60; Horvat Treza, Sabotin Maria, Sobočan Maria, vsaki 80. — Srce Jezusovo povrni vsako stopnjo nabiralcom i vsaki filer dragim darovnikom. *Vrednik.*

VSEBINA.

Malameša	121
Razlaganje katekizma po nedelah i svetkah i vsakoj hiši	122
Razložek	126
Rane sv. Frančiškoga Assiškoga	128
Slednja milost povrnjenja	132
Pogledni bole globoko	135
Pobožen redovnik Hieronim Korlione	136

